

Vergaderjaar 2007–2008

27 863

Betalingsverkeer

Nr. 31

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 15 september 2008

Mede namens de minister van Financiën voldoe ik met deze brief aan mijn toezegging gedaan op 26 juni jl. tijdens het Wetgevingsoverleg over het Jaarverslag, en slotwet van het ministerie van Economische Zaken 2007 om de Kamer te informeren over het verschil in kosten dat bedrijven in rekening brengen aan consumenten bij verschillende betaalwijzen (31 444 XIII, nr. 16).

Het klopt dat sommige betaalmethoden, zoals betalingen met acceptgiro's, duurder kunnen zijn voor een consument dan andere betaalmethoden, zoals betalingen door middel van automatische incasso. Hoewel dit vervelend kan zijn voor de consument is dit wel verklaarbaar. Ook al hoeft de consument vaak niet zelf te betalen om een betaling te kunnen doen, er zijn aan een betaling wel altijd kosten verbonden. De hoogte van deze kosten is onder andere afhankelijk van het betaalproduct dat de consument kiest, aangezien de verschillende betaalproducten verschillende kosten met zich mee brengen. De automatische incasso is over het algemeen een efficiënt betaalproduct, zeker ten opzichte van een relatief duur betaalproduct als de acceptgiro. Hierbij moet bijvoorbeeld iedere maand een papieren rekening worden verzonden aan de consument, die vervolgens de acceptgiro weer ingevuld moet terugsturen naar de bank of via internetbankieren moet voldoen. Al deze extra fysieke handelingen maken de afhandelingskosten voor acceptgiro's aanzienlijk hoger.

De kosten voor een betaling worden vaak gedragen door de belanghebbende bij de betaling, namelijk de begunstigde ervan (zoals leveranciers van goederen en diensten, bijvoorbeeld een energiebedrijf of telefoonmaatschappij). Het feit dat de begunstigde van een betaling de kosten ervoor doorgaans draagt, neemt niet weg dat deze begunstigde wel de vrijheid heeft om een vergoeding te vragen voor de kosten die hij maakt als gevolg van de keuze van de consument voor een bepaald betaalproduct. Dit kan hij immers ook doen met zijn overige kosten.

Overigens is het niet gezegd dat de kosten niet uiteindelijk toch bij de consument terecht komen indien er geen directe vergoeding aan de consument wordt gevraagd voor een betaling. De kosten zullen dan bijvoorbeeld in de prijzen van de verkochte goederen en diensten worden verwerkt, waardoor de kosten minder zichtbaar zijn voor de consument. Als dat het geval is, is het echter ook zo dat alle consumenten door middel van deze hogere prijzen bijdragen aan de hogere maatschappelijk kosten als gevolg van het gebruik van duurdere en maatschappelijk minder efficiënte betaalproducten als een acceptgiro. Dit is onwenselijk.

Ook de nieuwe Warmtewet maakt expliciet melding van verschillende mogelijke betaalwijzen. Zo leest artikel 5, lid 5: «Een vergunninghouder (lees: energieleverancier) biedt verbruikers een ruime keuze uit betalingswijzen. Een verschil in tarieven en voorwaarden tussen de betaalwijzen, bedoeld in de eerste volzin, houdt uitsluitend verband met het verschil in kosten die deze betalingswijzen voor de vergunninghouder met zich meebrengen».

Concluderend kan gesteld worden dat het vragen van verschillende vergoedingen voor verschillende betaalwijzen geoorloofd is, maar dat deze vergoeding wel gebaseerd moet zijn op de kosten van de verschillende betaalmethoden. Keuzevrijheid is belangrijk, ook bij het kiezen van een betaalmiddel, maar het is geoorloofd, en verklaarbaar dat consumenten hierbij geconfronteerd worden met kostenverschillen. We achten het derhalve niet nodig extra maatregelen te treffen. In het algemeen is het uiteraard wel van belang dat het betalingsverkeer niet zo duur wordt dat het voor sommige mensen onbetaalbaar wordt, maar dit is voornog niet gebleken.

De staatssecretaris van Economische Zaken,
F. Heemskerk